

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Cassandra Clare
"City of Lost Souls"

Copyright CITY OF LOST SOULS © 2012
by Cassandra Clare LLC

Copyright © 2015 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Dizajn korica: STARDUST LAB
www.stardust.rs

ISBN 978-86-7702-408-6

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštapavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2015.

Kassandra Kler

GRAD IZGUBLJENIH DUŠA

PETA KNJIGA SERIJALA
**INSTRUMENTI
SMRTI**

Preveo
Nikola Petaković

Za Nao, Tima, Dejvida i Bena

*Niko ne bira zlo zato što je to zlo.
Samo ga zameni za sreću, za dobro za kojim traga.*
– Meri Vulstonkraft

PROLOG

Sajmon je stajao i tupo zurio u vrata svoje kuće.

Nije znao za drugi dom. Ovamo su ga roditelji doveli kada se rodio. Odrastao je među zidovima ove tipske bruklinske kuće. Igrao se na ulici ispod senki krošanja tokom leta, a zimi je pravio sanke od poklopaca kanti za smeće. U ovoj kući je njegova porodica presedela šivu¹ kada mu je otac umro. Ovde je prvi put poljubio Kleri.

Nije mogao zamisliti dan kada će vrata te kuće biti zatvorena za njega. Kada je poslednji put video majku, nazvala ga je čudovištem i molila se da nestane. Učinio je da ona zaboravi da je on vampir, koristeći čini, ali nije znao koliko će one potrajati. Sada, dok je stajao na hladnom jesenjem vazduhu, zagledan u vrata ispred sebe, shvatio je da nije trajala dovoljno dugo.

Vrata su krasile oslikane Davidove zvezde i urezano *čai*, simbol života. Teflini² su bili zavezani za bravu i zvekir. *Hamza*, ruka boga, prekrivala je špijunku.

---

¹ Sedmodnevni pomen koji pripadnici judaizma daju u kući preminulog. (Prim. prev.)

² Mala kožna kutija u kojoj stoje svici sa stihovima iz Tore. Jevreji je obično nose oko vrata tokom jutarnjih molitava. (Prim. prev.)

Odsutno je stavio ruku na metalnu mezuzu³ koja je bila pričvršćena na desnoj strani dovratka. Video je kako se pojavio dim na mestu na kojem je njegova ruka dotakla sveti predmet, ali nije osetio ništa. Nikakav bol. Samo stravičnu prazninu, koja se polako pretvarala u hladan bes.

Šutnuo je vrata i čuo eho tog udarca kroz kuću. „Mama!“, povikao je. „Mama, ja sam!“

Nije bilo nikakvog odgovora, samo zvuk reza koje se navlače. Njegov osetljivi sluh prepoznao je majčine korake, disanje, ali i dalje nije ništa rekla. Mogao je kroz vrata namirisati oštar strah, čak i paniku. „Mama!“, gubio mu se glas. „Mama, ovo je besmisleno! Pusti me da uđem! To sam ja, Sajmon!“

Vrata su se zatresla, kao da ih je udarila. „Odlazi!“ Glas joj je bio grub, neprepoznatljiv, izmenjen strahom. „Ubico!“

„Ja ne ubijam ljude.“ Sajmon je naslonio glavu na vrata. Znao je da bi ih verovatno razbio jednim udarcem noge, ali čemu to? „Rekao sam ti. Pijem životinjsku krv.“

„Ubio si mog sina“, rekla je. „Ubio si ga i zamenio ga čudovištem.“

„Ja sam tvoj sin...“

„Imaš njegovo lice i govoriš njegovim glasom, ali ti nisi on! Ti nisi Sajmon!“ Gotovo da je vrištala. „Odlazi od moje kuće pre nego što te ubijem, čudovište!“

„Beki“, rekao je. Lice mu je bilo mokro; obrisao ga je rukom. Ruka mu je bila umrljana. Suze su mu bile krvave. „Šta si rekla Beki?“

„Drži se podalje od sestre.“ Sajmon je čuo nekakvo zveketanje iz kuće, kao da se nešto prevrnulo.

„Mama“, ponovio je, ali ovoga puta tiho. Bio je to promukli šapat. Počeo je da lupa rukom. „Moram da znam da li je Beki unutra! Mama, otvori vrata. Molim te...“

„Ostavi Beki na miru!“ Odmicala se od vrata, čuo ju je. Onda se začulo poznato cviljenje kuhinjskih vrata, škripa linoleuma dok se kretala po njemu. Zvuk fioke koja se otvara. Odjednom je zamislio majku kako grabi nož.

Pre nego što te ubijem, čudovište.

Ta misao ga je bacila na kolena. Ako bi ga pogodila, Beleg bi učinio svoje. To bi je uništilo kao što je uništilo Lilit.

Spustio je ruku i polako se udaljio, saplićući se niza stepenice i preko pločnika. Naslonio se na jedno deblo u nizu visokog drveća koje je natkriljivalo celu ulicu. Stajao je u mestu, zagledan u vrata svoje kuće, obeležene i naružene simbolima mržnje koju je njegova majka osećala prema njemu.

Ne, podsetio se. Ne mrzi ona njega. Ona misli da je mrtav. Ono što ona mrzi ne postoji. *Ja niam ono što ona tvrdi da jesam.*

Nije znao koliko dugo bi stajao tako da mu se telefon nije oglasio iz džepa.

Refleksno se mašio za njega, usput primetivši na dlanu opekotinu u obliku Davidove zvezde s mezuze. Promenio je ruku i prislonio telefon uz uho. „Halo?“

„Sajmone?“ Bila je to Kleri. Zvučala je zadihano. „Gde si?“

„Kod kuće“, rekao je i zastao. „Majčine kuće“, priznao je. Glas mu je zvučao prazno i odsutno. „Zašto nisi u Institutu? Jesu li svi dobro?“

„O tome se i radi“, rekla je. „Baš kad si otišao, Mariz se vratila s krova, na kojem je Džejs trebalo da je čeka. Tamo nije bilo nikoga.“

³ Pergament s religijskim tekstovima. (Prim. prev.)

Sajmon se pokrenuo a da to nije ni shvatio. Poput mehaničke lutke, krenuo je niz ulicu, prema stanici metroa. „Kako to misliš – nije bilo nikoga?“

„Džejs je nestao“, rekla je. Mogao je čuti knedlu kako joj se spušta niz grlo. „I Sebastijan.“

Sajmon je zastao u senci golog drveta. „Ali Sebastijan je već bio mrtav. Mrtav je, Kleri...“

„Reci mi onda zašto mu telo nije tamo, pošto ga nema.“ Sad joj je glas potpuno pukao. „Tamo nema ničega osim mnogo krvi i slomljenog stakla. Obojica su nestali, Sajmone. Džejs je nestao...“

PRVI DEO

NEMA ZLIH ANĐELA

Ljubav je poznata. Ljubav je đavo.

Nema zlih anđela osim Ljubavi.

– Vilijam Šekspir, *Uzaludni ljubavni trud*

DVE NEDELJE KASNIJE

POSLEDNJI SAVET

„Koliko misliš da će još trajati donošenje presude?“, upitala je Kleri. Nije imala pojma koliko čekaju, ali imala je osećaj da je prošlo deset sati. U Izabelinoj crnoj i jarkoružičastoj sobi nije bilo satova, već samo gomila odeće, naslaganih knjiga, oružja. Taština se prelivala preko sjajne šminke, četaka za kosu, otvorenih fioka sa čipkanim gaćicama, uskim helankama i perjanim ukrasima. Prostorija je imala estetiku francuskih vodvilja, ali Kleri je u poslednje dve nedelje provela dovoljno vremena u tom svetlucavom haosu da počne da ga smatra umirujućim.

Izabel je stajala pored prozora, držala Čerča i odsutno ga milovala po glavi. Mačor ju je gledao pretećim žutim očima. Napolju je besnela novembarska oluja i kiša se slivala niz prozorska stakla u potocima. „Neće još dugo“, polako je izgovorila. Nije nosila nikakvu šminku, pa je izgledala mlađe, a crne oči su joj delovale krupnije. „Verovatno još pet minuta.“

Kleri, koja je sedela na Izinom krevetu između hrpe magazina i gomile serafimskih mačeva, teško je gutala pljuvačku gorkog ukusa. *Vratiću se. Pet minuta.*